

Ἁγίου Ἰωάννου Κρονστάδης

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τήν ζωή μας τήν ἔχουμε κάνει παιδικό παιχνίδι· ὄχι ὅμως ἀθῶο, ἀλλά ἀμαρτωλό. Γιατί, ἐνῶ γνωρίζουμε τόν σκοπό τῆς ζωῆς μας, τόν παραμελοῦμε καί ἀσχολούμαστε μέ μάταια καί ἄσκοπα ζητήματα.

- Παραδινόμαστε στήν ἀπόλαυση τῶν ἐνδυμάτων, ἀντί νά σκεπάζουμε ἄνετα καί εὐπρεπῶς τό σῶμα μας· καί ἔτσι νά τό προστατεύουμε ἀπό ἐπιβλαβεῖς ἐπιδράσεις.

- Παραδινόμαστε στήν ἀπόλαυση τοῦ χρυσοῦ καί τοῦ ἀργύρου, θαυμάζοντάς τα στά θησαυροφυλάκια. Ἀντί νά τό χρησιμοποιοῦμε μόνον γιά τίς πραγματικές μας ἀνάγκες καί νά δίνουμε τά τυχόν περισσεύματα σέ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη.

- Παραδινόμαστε στήν ἀπόλαυση τῶν κατοικιῶν μας. Ἀντί νά ἔχουμε ἀπλῶς ἀσφαλῆ, ἄνετη καί εὐπρεπῆ στέγη γιά τήν προστασία μας ἀπό τά στοιχεῖα τῆς φύσης.

- Παραδινόμαστε στήν ἀπόλαυση τῶν διανοητικῶν μας χαρισμάτων, τοῦ νοῦ καί τῆς φαντασίας· καί τά μεταχειρίζομαστε γιά νά ὑπερητήσουμε ἀπλῶς τήν ἀμαρτία καί τήν ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου. Ἀντί νά χρησιμοποιήσουμε αὐτά, **πρό παντός**, γιά νά γνωρίσουμε τόν Πάνσοφο Δημιουργό τοῦ σύμπαντος κόσμου· γιά προσευχή· γιά ἰκεσία· γιά δοξολογία τοῦ Θεοῦ· καί γιά νά ἐξωτερικεύσουμε ἀμοιβαία ἀγάπη καί σεβασμό.

- Παραδινόμαστε στήν ἀπόλαυση τῆς γνώσεως τῆς κοσμικῆς ματαιότητος· καί γιά τήν

ἀπόκτηση τῆς γνώσεως αὐτῆς δαπανοῦμε πολύτιμο καιρό, ὁ ὁποῖος μᾶς δόθηκε γιά νά ἐτοιμασθοῦμε γιά τήν αἰωνιότητα.

- Παραδινόμαστε στήν ἀπόλαυση ὀραίων ἀνθρωπίνων προσώπων καί πολλές φορές τά μεταχειρίζομαστε γιά ἱκανοποίηση τῶν παθῶν μας.

Παραδινόμαστε, τέλος, στήν ἀπόλαυση τῶν ἑαυτῶν μας, μέ τό νά θεωροῦμε εἰδῶλα τοῦς ἑαυτοῦς μας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὑποκλινόμαστε (καί θαυμάζουμε!). Καί, ἐπιπλέον, περιμένουμε (καί κάποτε ἀπαιτοῦμε!) καί οἱ ἄλλοι νά ὑποκλίνονται(!)

Ποῖός μπορεῖ, μέ τρόπο ἱκανοποιητικό, νά περιγράψει καί νά θρηνήσει τήν μεγάλη ματαιότητα καί ἀδλιότητα, στίς ὁποῖες ἐκούσια ρίχνουμε τοῦς ἑαυτοῦς μας;

Ποιά ἀπάντηση θά δώσουμε στόν ἀθάνατο Βασιλέα Χριστό, τόν Θεό μας, ὁ Ὅποιος θά ἔλθει πάλιν γιά νά κρίνει ζῶντες καί νεκρούς; Καί νά ἀποκαλύψει τίς κρυμμένες σκέψεις ὄλων τῶν καρδιῶν καί νά λάβει ἀπό μᾶς ἀπάντηση καί ἀπολογία γιά κάθε λόγο καί ἔργο μας;

Ἀλλοίμονο σέ μᾶς, οἱ ὁποῖοι φέρομε τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, δέν ἀκολουθοῦμε ὅμως τήν διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου!

Ἄς εἶναι εὐλογημένο τό ὄνομα τοῦ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος μᾶς προσκαλεῖ συνεχῶς κοντά του καί μᾶς ἐνισχύει ποικιλοτρόπως σ' αὐτή μας τήν πορεία.

(Ἀπό τό βιβλίον του: «Ἡ ἐν Χριστῷ Ζωή», Λονδίνο 1934, σελ. 233-235)

ΓΙΑΤΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΦΕΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ!

Κανένας, ποτέ, δέν απομακρύνθηκε από τόν Θεό επειδή θέλησε νά γίνει καλύτερος!

Κανένας, ποτέ, δέν έφυγε από τήν έκκλησία, επειδή δυσκολευόταν νά κατανοήσει τό πιστεύω της!

Μέ άλλα λόγια, ό άνθρωπος ποτέ δέν ξεκόβει από τήν έκκλησία καί από τόν Θεό γιά κάποια λογική αίτία· γιά κάτι τό καλύτερο, τό πνευματικότερο, τό αγιώτερο.

Τότε, γιατί φεύγει; γιατί ξεκόβει; γιατί απομακρύνεται; Αλλά γιατί ό νόμος του Θεού τόν «στενεύει». Καί έτσι προτιμάει κάτι «άλλο»!

Ό Χριστός στήν παραβολή του μεγάλου Δείπνου αναφέρει τρεις αίτιες, τρεις λόγους πού κάνουν τόν άνθρωπο νά γυρίζει τήν πλάτη του στόν Θεό: τόν εγωισμό, τά έγκόσμια, τό sex.

Στήν παραβολή του μεγάλου Δείπνου:

- ό πρώτος προσκεκλημένος άρνήθηκε τήν πρόσκληση του Άρχοντα γιά τό Βασιλικό Δείπνο, γιατί, λέει, είχε αγοράσει χωράφι·
- ό δεύτερος, γιατί ήθελε νά δοκιμάσει τά πέντε ζευγάρια βόδια· καί
- ό τρίτος, επειδή παντρεύτηκε.

Σέ πρώτη ματιά, αν τά ιδεί κανείς αυτά (τίς δικαιολογίες) δέν βρίσκει σ' αυτές κάτι τό μεμπτό. Τότε γιατί ό Κύριος είπε: «κανένας από αυτούς δέν θά γευθή τό Δείπνο μου» (Λουκά 14, 24); Πού ήταν τό λάθος τους; Σέ τί έσφαλαν; Απλούστατα έκαμαν λάθος αξιολόγηγη- λάθος ιεράρχηση· λάθος εκτίμηση. "Έδωσαν προτεραιότητα σέ υλικά καί δευτερεύοντα· καί όχι στήν βασιλεία του Θεού καί στήν σωτηρία της ψυχής τους.

* * *

Ή πρώτη αίτία, πού οδηγεί τήν ψυχή μακριά από τόν Θεό είναι ή υπερηφάνεια. "Όταν τό έγώ του ανθρώπου γεμίζει από αυτόρκεια καί αυτόρσκεια καί πιστεύει ότι τά ξέρει όλα· καί ότι δέν έχει ανάγκη διδασκαλίας από κανένα· ούτε από τόν Θεό! Ή υπερηφάνεια συνήθως είναι ένα φαινόμενο πού παρατηρείται ανάμεσα σέ ανθρώπους, πού ή λίγη γνώση πού απέκτησαν, μπαίνει σέ άδειο κεφάλι, καί ενεργεί όπως τό κρασί σέ άδειο στομάχι!

Δεύτερη αίτία είναι τά έγκόσμια-τά υλικά. Ή ψυχή απορροφάται τόσο πολύ μέ τίς δραστηριότητες, τίς ήδονές, τήν προσωρινή ασφάλεια... πού ό Θεός θεωρείται πιά σαν μιά περιττή, παραπανία, ευλάβεια. Ή ζωή τέτοι-

ων ανθρώπων καταντάει τόσο έξωστρεφής πού ή πνευματική ζωή (ή ζωή του έσω ανθρώπου) πιά άφανίζεται καί ουσιαστικά έκμηδενίζεται! Σ' αυτήν τήν κατηγορία ανήκουν οι πολιτικοί· οι κοινωνικά άναρριχώμενοι (έκείνοι πού κυνηγάνε τά άξιώματα)· καί φεύγουν από τήν έκκλησία γιατί τάχα μέ τόν σταυρό δέν μπορείς νά πäs μπροστά.

Καί τρίτη αίτία είναι ή σάρκα· τό sex· όταν ή αισθησιακή έμπειρία έχει προβάδισμα εναντι του πνεύματος. Τότε ή θυσία γίνεται όλο καί πío ένοχλητική· καί τό σωμα καταντάει αντικείμενο λατρείας. Καί ή άσχημη ζωή οδηγεί σέ άρνηση του Θεού.

"Όμως τό κακό δέν σταματάει εδώ! Συνεχίζεται!

Καί έρχεται τό επόμενο βήμα...

Γιά νά δικαιολογήσει τήν απομάκρυνσή του από τόν Θεό, ό άνθρωπος, στρέφεται εναντίον της διδασκαλίας της εκκλησίας! Θά τόν ακούσεις νά λέει: "Έγώ δέν πιστεύω στήν έξομολόγηση! Καί θέλει νά πει: Ναι, τό παραδέχομαι ζω στήν άμαρτία, μά επειδή δέν θέλω νά τήν διακόψω, θά καλύψω τήν ένοχή μου μέ ένα λογικοφανές κάλυμμα πολεμώντας τό φάρμακο! Καί όταν ειρωνεύεται εκείνους πού πιστεύουν στήν ύπαρξη της κόλασης καί τούς χαρακτηρίζει ήλίθιους, στήν πραγματικότητα είναι σαν νά λέει: γνωρίζω πολύ καλά πώς ό,τι σπείρω θά θερίσω· καί επειδή θερίζω γιά τόν εαυτό μου κακό, κληρος μου θά είναι ή κόλαση. Μά, ή σκέψη αυτή, επειδή μέ τρομάζει, ό μόνος τρόπος γιά νά έχω «ήσυχη» τήν συνείδησή μου είναι νά άρνηθώ τήν ύπαρξη της (της κόλασης)!

Γι' αυτό, άδελφοί:

"Ας προσέχωμε:

- Εκείνος πού δέν έχει τό θάρρος νά ιδεί τήν πραγματικότητα - τίς άληθινές αίτιες πού τόν απομακρύνουν από τόν Θεό - θά καταφεύγει συνεχώς στό καμουφλάρισμά τους καί στήν δικαίωσή του!

"Ας μή ξεχνάμε:

- Ή μόνη διαφορά ανάμεσα σέ ένα όρθολογιστή καθηγητή πανεπιστημίου καί ένα πνευματικά καθυστερημένο, είναι ότι, από τόν πρώτο θά ακούσεις πío «παράλογες» δικαιολογίες!

Fulton Sheen, Καθηγητής Ψυχολογίας)

Μετ. Αρχιμ. Α.Μ.

ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Όλοκληρο τό σύμπαν τό κυβερνοῦν νόμοι· οἱ νόμοι τῆς φύσεως. Δέν μπορεί κανείς νά προβάλει ἔνσταση γιατί οἱ νόμοι λειτουργοῦν ἔτσι καί ὄχι διαφορετικά.

Όταν ὁ ἄνθρωπος ὑποτάσσεται στούς νόμους οἱ νόμοι γίνονται δικοί του-κτῆμά του. Δηλ. στήν οὐσία ὁ ἴδιος ἔχει κέρδος καί ὠφέλεια καί ὄχι οἱ νόμοι καθ'ἑαυτοί. Παράδειγμα: ὅταν ὑποτάσσομαι στούς νόμους-κανόνες τῆς ὑγιεινῆς διατηρῶ τό σῶμα καί ὑγιεινῶ καί εὐρωστο.

Τό ἴδιο ἰσχύει καί στό πνευματικό ἐπίπεδο. Λέει ὁ Χριστός: ἐκεῖνος πού μέ ἀγαπάει τηρεῖ τίς ἐντολές μου. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἀληθινή ὑπακοή ἔχει πηγή τῆς τῆν ἀγάπη καί ὄχι τόν φόβο ἢ τόν ἐξαναγκασμό.

Ρίξε μιά ματιά καί θά τό ἴδεις. Ἀκόμη καί ὁ χειρότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου γνωρίζει πολύ καλά τό καθήκον καί τό χρέος του ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του, τῶν ἄλλων καί τοῦ Θεοῦ. Συνεπῶς, τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος σήμερα βρίσκεται σέ μιά πνευματική-ἔσωτερική διάλυση δέν ὀφείλεται τόσο στήν ἄγνοια τοῦ καλοῦ ὅσο στήν ἔλλειψη διάθεσης ὑπακοῆς στό καλό· στό σωστό· στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἐπίγειοι ἄρχοντες ζητοῦν καί ἀπαιτοῦν ἀπό τούς ὑπηκόους τους συμμόρφωση σέ νόμους καί διατάξεις. Δέν τούς ἀπασχολεῖ ὁ ἔσω ἄνθρωπος· ἡ πνευματική ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου. (Γι' αὐτό καί καμμιά φορά βγάζουν νόμους ἀντίθετους στήν ἠθική, καί πολύ περισσότερο στόν νόμο τοῦ Θεοῦ). Καί γι'αὐτό, ἡ ὅποια ἀνυπακοή καί παραβίαση ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τήν ποινή καί τήν τιμωρία. Π.χ. Ἔνα ἀπλό καθημερινό παράπτωμα: παραβίασες τά σήματα τῆς τροχαίας; πάρ'το πρόστιμο!

Οἱ νόμοι τοῦ κράτους, σοῦ λένε: ἄν μέ φοβᾶσαι, θά μέ ὑπακοῦς. Ἀντίθετα. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, σοῦ λέει: Ἄν μέ ἀγαπᾶς, θά τηρεῖς τίς ἐντολές μου. Ὡ! Πόση ἡ διαφορά!

* * *

Σήμερα, ὅπως γνωρίζουμε, ἡ «ἐλευθερία» ἀντικατέστησε τήν ὑπακοή. Μερικοί «προοδευτικοί» ἔχουν κάμει σύνθημά τους ὅτι, ὁ πολιτισμός μας διατρέχει τόν κίνδυνο νά χάσει τό δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας του χάριν κάποιων «ἀπολιθωμένων» ἀρχῶν (καθήκοντος καί χρέους)! Στήν πραγματικότητα ὁμως, τότε κινδυνεύει ὁ πολιτισμός ὅταν τά δύο ἀλλησυγκρούονται. Γιατί, εἶπέ μου, σέ παρακαλῶ: πῶς εἶναι δυνατό ἕνας ἄνθρωπος πού δέν ἔμαθε ποτέ στήν ζωῆ του τί σημαίνει ὑπαταγή καί ὑπακοή θά μπορέσει αὐριο νά κυβερνήσει ἄλλους; Τί θά ἔλεγες γιά ἕνα στρατηγό, ὁ ὁποῖος δέν διατέλεσε ποτέ λοχχαγός; Ἔνας τέτοιος ἄνθρωπος τί θά εἶναι γιά τήν χώρα του; Εὐεργέτης ἢ ἀπειλή;

Γι'αὐτό, θέλοντας ὁ Χριστός νά μᾶς διδάξει τήν σημασία τῆς ὑπαταγῆς καί τῆς ὑπακοῆς, λέει τό εὐαγγέλιο, ὅταν πῆγε στήν Ναζαρέτ σάν παιδί-ἔφηβος ζοῦσε κάτω ἀπό τήν ὑπακοή τῆς μητέρας Του καί τοῦ Ἰωσήφ. Μετά (ὑπακούοντας στόν ἐπουράνιο Πατέρα του) ἔγινε ὑπήκοος καί μέχρι θανάτου· θανάτου σταυρικοῦ!

Ἡ ὑπακοή, λοιπόν, δέν εἶναι χαρακτηριστικό-ιδίωμα τῶν σκλάβων καί τῶν δούλων. Γιατί οἱ σκλάβοι καί οἱ δούλοι ἐνεργοῦν ἐνάντια στήν θέλησή τους. Ἐκεῖνος πού ἦταν πραγματικά ἐλεύθερος, ἀπό ὅλους καί ὅλα (ἀκόμη καί ἀπό τόν θάνατο), ἔγινε (θεληματικά) ὑπάκουος στούς γονεῖς του, γιά νά μᾶς δείξει καί νά μᾶς διδάξει ὅτι, ἡ πραγματική ὁδός γιά τήν ἀληθινή ἐλευθερία εἶναι ἡ ὑπακοή.

- Ἡ ἀληθινή ὑπακοή -σέ ἐντολές καί νόμους- πηγάζει ἀπό τόν σεβασμό καί τήν ἀγάπη πού ἔχει κανείς στό πρόσωπο τό ὁποῖο τίς δίνει.
- Ὁ ἀληθινά ὑπάκουος, εἶναι ἐκεῖνος πού ὑπακούει, ὄχι ἀπό φόβο μήπως καί τιμωρηθεῖ, ἀλλά ὑπακούει ἀπό ἀγάπη, γιατί δέν θέλει νά πληγῶσει ἐκεῖνον πού ἀγαπάει.

Άγιου Τύχωνος, επισκόπου Βορονέξ

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ, ΑΛΛΑ ΕΥΘΕΓΕΤΙΚΟ

Μεγάλο κακό ή κακογλωσσιά. Μεγάλο κακό νά όρμουν επάνω σου άλλοι, νά σέ σπιλώσουν!

Συμβαίνει. Ξαφνικά. Απότομα. Καί άλλοτε εΐναι μιά δίκαιη κρίση του Θεού γιά μās· καί άλλοτε όχι.

• Στην πρώτη περίπτωση, όταν εΐχαμε καί εμεΐς φταΐξει, όταν εΐχαμε υποπέσει σέ κακές πράξεις καί «ένέργειες», αποδίδοντας σέ άλλους μομφές, ανάλογες μέ εκείνες πού μās αποδίδουν, -έχομε χρέος νά μή κολλάμε στό πόσο υποφέρομε, αλλά νά φροντίζομε, καί νά διορθώσομε τά «πράγματα», αλλά καί νά διορθωθοΐμε. Καί τότε ή καταφορά εναντίον μας θα σταματήσει.

• Στην περίπτωση, πού μās κακολογοΐν μέ λόγια σκληρά, ενώ εμεΐς δέν θυμόμαστε νά εΐχαμε ποτέ κάμει τέτοια λάθη σέ βάρος άλλων, εΐναι φυσικό νά αισθανόμαστε πολύ άσχημα.

- * Μήπως όμως έχομε καί τότε, υποχρέωση νά κάνομε τήν σκέψη, ότι μπορεί νά μήν εΐμαστε τόσο άδωοι, όσο τό φανταζόμαστε;
 - * Μήπως εφέρθηκα καί εγώ σέ άλλους άσχημα, χωρίς νά τό καταλάβω, χωρίς νά τό θέλω;
 - * Μήπως, καί έκρινα καί κατέκρινα άλλους; Μήν τό ξεχνάτε ποτέ;
 - * Μέ τό μέτρο πού μετράτε, θά σās μετρήσουν.
 - * Μέ βάση τίς άμαρτίες σας, θά κριθήτε.
- * * *

Παράλληλα θά πρέπει, νά μή ξεχνάμε καί κάτι άλλο:

Ή κάθε σέ βάρος μας καταδρομή, δέν εΐναι μόνο κάτι κακό. Εΐναι, ταυτόχρονα, καί ευεργεσία. Μās βοηθάει, νά γίνομε καλύτεροι· νά αποκτήσομε ταπεινώση. Ή κακή

γλώσσα, ή γλώσσα δηλητήριο, εΐναι ένας «άγγελος σατάν», όπως λέγει ο άπόστολος Παΐλος (Β΄ Κορ. 12, 7), πού τον στέλνει ο Θεός νά μās «κολαφίζει», γιά νά μή επαιρόμαστε. Γιά νά μās βοηθήσει, νά περιορίζομε τήν έπαρσή μας, τήν μεγάλη καί καλή ιδέα γιά τον εαυτό μας, τήν αυταρέσκεια μας.

Κάτι τέτοια τά επιτρέπει ο Θεός, γιά νά μās κάμει νά ασχοληθοΐμε μέ τον εαυτό μας. Γιατί, μόνο όταν σκύψομε στον έσω εαυτό μας, στον έσωτερικό μας κόσμο, στον τρόπο πού αντιδράμε σέ κάτι τέτοια, -θά μπορέσομε νά καταλάβομε, τί κρύβεται μέσα μας: θυμός καί όργή, ή καλωσύνη καί πραότητα;

Άπαντās στίς βρισιές εις βάρος σου καί στίς κακολογίες μέ μνησικακία καί πικρία; Εΐναι φανερό, ότι μέσα σου έχεις όργή καί θυμό.

Άπαντās μέ υπομονή καί μακροθυμία; Μέσα σου έχεις ειρήνη καί πραότητα.

Ποτέ λοιπόν άς μή τό ξεχνάμε:

Οί βρισιές, οί συκοφαντίες, ή κακογλωσσιά, μās βοηδοΐν νά καταλάβομε, τί έχομε μέσα μας· μās βοηδοΐν νά ιδοΐμε τον έσωτερικό μας κόσμο.

Λίγο τό έχεις;

Μετάφρ.: † ο Ν.Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαΐον Περιοδικόν

Ή. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Υπεύθ.: Άρχιμ. Νίκων Κουτσίδης *

Τηλ. 26820 51161 * Κωδικός 1984

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ, 48100 ΠΡΕΒΕΖΑ

ΜΑΪΟΣ 2010 * Άρ. Φύλλου 322 * Έτος Λ΄

Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 23970 23313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

